

Autoritet skulde have erklæret, og det har viist sig, at Vedkommendes Erklæring aldeles ikke har været af det Indhold, som man sagde rundt omkring i Byen.

Ischering: Dertil kommer desuden, at Hr. Sørensen hverken har Slægt eller Venner.

Justitsministeren: Det vilde være at spilde den høitærede Forsamlings Tid, hvis jeg her vilde gennemgaae, hvad der taler for og imod det foreliggende Lovforslag. Denne Sag har her været saa altsidig behandlet, at det efter min Overbeviisning ikke vilde være muligt at afvinde den en ny Side, hvad der ogsaa har viist sig ved Discussionen idag, idet der ikke er fremkommen et eneste nyt Argument for Sagen, og Regjeringen har derfor aldeles ingen Grund til at forandre sin Anskuelse om den. Naar det af den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (Schonberg) er henstillet, om ikke Regjeringen muligviis kunde finde Anledning til at modtage det fremlagte Forslag, naar det undergik nogle Forandringer, da troer jeg at kunne erklære, at Regjeringen heller ikke i en forandret Skikkelse vil kunne modtage det indbragte Forslag. Jeg skjønner ikke, hvilke Forandringer det skulde være, der kunde bevæge Regjeringen til at gaae ind paa Forslaget; thi det er i Principet, at Regjeringen er imod det. Jeg skal derfor ikke udtale mig videre over Sagen; kun skal jeg, forsaavidt den ærede Forslagsstiller har yttret sig om Ministeriets Anskuelser og Stemninger, tilføie, at jeg maa afvise, hvad han i den Henseende har yttret; navnlig veed jeg ikke, hvorved Regjeringen har viist, at den tilsigter, at skaffe Embedsmændene nogen særdeles høj Glands og Anseelse. At Regjeringen ved enkelte Lovforslag har søgt at skaffe Embedsmændene et nødvendigt Udkomme, kan dog ikke henregnes til saadanne Foranstaltninger, der kunne siges at gaae ud paa at skaffe Embedsmændene Glands og særdeles Anseelse; og i andre Retninger veed jeg ikke, at Regjeringen har taget sig af Embedsmændenes Stilling.

Schonberg: Jeg vilde blot tillade mig den Bemærkning, at, efterat den høitærede

Justitsminister har erklæret, at han ikke seer sig istand til under nogensomhelst Modification at gaae ind paa det foreliggende Lovforslag, stiller det sig altsaa saaledes, at Sagen ikke kan fremmes, fordi Regjeringen er imod Lovens Princip, medens selv de meest udholdende Modstandere blandt Embedsmændene have paa et andet Sted, hvor Sagen har været under Forhandling, erklæret, at de følge det samme Princip i deres daglige Praxis, idet de aldrig nægte Noget at see de Erklæringer, som de have afgivet. Dersom dette nu virkelig er Tilfældet, vilde jeg heller ikke meget beklage, om denne Lov ikke kom ud, men jeg maa rigtignok tilstaae, at jeg nærer nogen Tvivl om, at hiint Principis Anvendelse i Praxis er meget udbredt.

Bligen-Sinecke: Jeg vil blot tillade mig at rette den Forespørgsel til den ærede Justitsminister, om han anseer Hjemmeligholdelsen af disse Erklæringer som en nødvendig Bestingelse for at kunne regjere. — Endnu skal jeg kun sœie til det, som blev yttret af den ærede Minister, at det forekommer mig, at der ikke er nogen Anledning for ham til at forsvare sig mod den Mening, at Regjeringen skulde arbeide hen til at give Embedsmændene Glands og Anseelse; jeg troer, at en saadan Bestræbelse ikke vilde være urigtig, naar kun „Glandsen“ ikke indskrænkede sig til blot at blive en Forgyldning. Regjeringen behøver derfor, efter min Formening, ikke at fralægge sig en Bestræbelse som den omhandlede, vort imod antager jeg, at den vilde finde Anklang hos Mange.

Justitsministeren: Regjeringen maa overlade til Embedsmændene, hvorvidt de finde Anledning til at holde Erklæringerne hemmelige eller ikke i alle de Sager, hvor det Offentlige ikke lider ved, at Embedsmændenes Erklæringer offentliggøres; det bliver paa vedkommende Embedsmands eget Ansvar, hvorvidt han vil gjøre sin Erklæring bekendt eller ikke. Er Meddelelsen af en Erklæring Noget, der skader det Offentlige, saa vil Embedsmanden derfor blive at drage til Ansvar; nogen anden Begrændsning behøves der i saa Hense-